

PIRMAS

Gali būti, kad šiandien saulė ritinėjasi žeme.

Gali būti, kad jos spinduliai sunkiasi per debesis, teka kaip skystas trynys ir galop išsilieja į vaiskią žydrynę, kupiną negyvų vilčių ir melagingų pažadų apie malonius prisiminimus, tikras šeimas, sočius pusryčius, bokštus blynų, apšlakstytų klevų sirupu, ir pasaulį, kurio nebėra.

O gal priešingai.

Galbūt šiandiena tamsi ir šalta, o užaujantis vėjas toks nuožmus, kad gelia suaugusiems vyrams krumplius. Galbūt sninga, galbūt lyja, nežinia. Galbūt spaudžia ledinis šaltis, galbūt krenta kruša, galbūt siautėja uraganas, virstantis tornadu, o žemė drebdama prasiveria ir praryja mūsų klaidas.

Neturiu jokio supratimo.

Nebeturiu lango. Nematau, kas dedasi aplink. Mano kraujas šaltesnis už ledą ir esu palaidota 50 pėdų po žeme treniruočių kambaryje, kuris pastaruoju metu tapo antraisiais namais. Stebeiliju į 4 sienas ir primenu sau, kad *nesu kalinė nesu kalinė nesu kalinė*, bet kartais oda perbėga senos baimės, ir klaustrofobijos nagai sugniaužia gerklę.

Atvykusi čia tiek visko visiems pažadėjau.

O dabar nebežinau. Dabar nerimauju. Dabar protas mane išduoda, nes mintys kasryt pakirsta nelyginant gyvos būtybės,

paklaikusiomis akimis, prakaituotais delnais ir nervingai kiken-
damos, ir tasai kikenimas tvenkiasi krūtinėje tol, kol, atrodo,
sprogs šonkauliai, spaudimas kyla ir kyla, ir *kyla*.

Gyvenimas čia ne toks, kokio tikėjaisi.

Mano naujasis pasaulis išgraviruotas metalinėse ginklų ran-
kenose, užantspauduotas sidabru, prakvipeš akmeniu ir plienu.
Oras ledinis, kilimėliai oranžiniai; švieselės ir jungtukai mirksi ir
pypsi, elektra ir elektronika, švytinti neonu. Gyvenimas čia virte
verda, bazė pilna žmonių, koridoriai kimšte prikimšti šnabždesių
ir šūksnių, duslaus trepsėjimo ir ryžtingų žingsnių. Įsiklausiusi
girdžiu, kaip dūzgia besisukančios mintys, kaip pirštai spusčioja
tarpuakius, barbena į smakrus ir lūpas, kaip susiraukia antakiai.
Idėjos nešiojamos kišenėse, mintys sukasi ant liežuvių galų, akys
primerktos iš susikaupimo, nes visi aplink nežinia ką kruopščiai
planuoja.

O man niekas nesiseka ir baigiu nuleisti rankas.

Turiu išmokti pažaboti savo Energiją, sakė Kaslis. Mūsų ge-
bėjimai – skirtingos Energijos formos. Materijos negalima nei
sukurti, nei sunaikinti, sakė jis, pasauliui keičiantis pakito ir jo
Energija. Mūsų gabumai ateina iš pačios Visatos, iš kitos materi-
jos, iš kitų Energijų. Mes ne išsigimėliai, o neišvengiamos trans-
formacijos, įvykusios darant spaudimą mūsų Žemei. Jis sakė, kad
mūsų Energija neatsirado iš niekur. Ji kilo iš aplink siautėjančio
chaoso.

Atrodo logiška. Pamenu, koks buvo pasaulis prieš man jį pa-
liekant.

Pamenu rūškaną dangų ir mėnulio vieną po kito gesinamus
saulėlydžius. Pamenu suskeldėjusią žemę, varganus krūmokšnius
ir parudavusią augmeniją. Pamenu vandenį, kurio negalima gerti,
neskraidancius paukščius ir žmonijos civilizaciją, susitraukusią į
skurdžias kolonijas, išsibarsčiusias nuniokotame krašte.

Ši planeta – lūžęs kaulas, kurio nieks neatstatė į vietą, tūks-
tančiai suklijuotų kristolo šukių. Mus sudaužė į šipulius, sulipdė
atgal ir liepė kasdien iš paskutiniųjų apsimetinėti, kad gyvename
pilnavertį gyvenimą. Tačiau tai melas, viskas melas.

Mano gyvenimas nėra pilnavertis.

Aš esu katastrofos pasekmė.

2 savaitės, apleistos ir pamirštos, liko gulėti šalikelėje. 2 savai-
tes esu čia ir 2 savaites miegu ant peilio ašmenų spėliodama, kada
nuo jų nuslysiu ir kada viskas nueis velniop. Po 2 savaitių turėčiau
būti laimingesnė, sveikesnė, miegoti ramiau ir kiekiau šiame sau-
giame prieglobstyje. O aš be paliovos nerimauju, kas nutiks, ~~kai~~
jeigu man nepavyks su savimi susitvarkyti, jei mano treniruotės
neduos vaisių, jei ~~tyčia~~ netyčia ką nors nuskriausiu.

Ruošiamės kruvinam karui.

Todėl turiu treniruotis. Patyliukais rengiamės stoti prieš Vor-
nerį ir jo vyrus. Parodyti mūsų pasaulio piliečiams, kad vis dar yra
vilties – kad jie neprivalo sutikti su Atkūrimo keliamais reikala-
vima ir vergauti režimui, kuris jais naudojasi siekdamas sau dar
daugiau galios. Kad mūsų po mūsų galime pasiekti pergalę. Ir aš
sutikau kovoti. Tapti kare. Pasinaudoti savo galiomis nepaisyda-
ma savo įsitikinimų. Nuo minties, kad reikės paliesti kitą žmo-
gų, užlieja jausmų ir prisiminimų bangos, atrodo, jauste jaučiu
jėgų antplūdį, kurį patiriu prisilietusi prie man neatsparios odos.
Tą akimirką jaučiuosi galinga, neįveikiama, apimta kankinamos
euforijos, energija skverbiasi pro kiekvieną kūno porą. Nežinau,
ar įstengsiu padaryti tai, ko iš manęs tikimasi. Nežinau, ar galiu
mėgautis kito skausmu.

Žinau tik tiek, kad paskutiniai Vornerio žodžiai įstrigo krū-
tinėje ir negaliu atkosėti nei galugerklių gniaužiančio šalčio, nei
tiesos.

Niekas, netgi Adamas, nenutuokia, kad Vorneris gali mane liesti.

Maniau, kad Vorneris negyvas. Maniau, kad Vorneris negyvas, nes maniau, kad jį nušoviau, bet niekas nemanė, kad mane reikėtų išmokyti šaudyti, ir manau, kad dabar jis manęs ieško.

Jis pasiruošęs stoti į kovą.

Tam, kad mane susigrąžintų.

ANTRAS

Skambus bilstelėjimas ir durys atsilapoja.

– Ak, panele Ferars, nežinau, ko tikiesi pasiekti munksodama kampe, – pirma Kaslio į kambarį įplaukia jo nerūpestinga šypsena.

Šaižiai įtraukiu oro ir stengiuosi prisiversti pažvelgti į Kaslį, bet nesėkmingai. Tik pašnibždomis atsiprašau ir klausausi, kaip apgailėtini mano žodžiai išsisklaido šioje erdvoje patalpoje. Drebančiais pirštais gniaužiu storo, minkšto kilimėlio kraštus ir galvoju, kad nuo tada, kai čia patekau, nieko nenuveikiau. Kokia gėda, kokio gėda nuvilti vieną iš tų nedaugelio, parodžiusių man gerumą.

Kaslis atsistoja priešais mane, palaukia, kol galop išdrįstu pakelti akis.

– Nėra reikalo atsiprašinėti, – taria jis. Žvelgiant į jo gyvas, atviras rudas akis ir draugišką šypseną pasimiršta, kad jis – „Omega“ bazės vadas. Viso šio požeminio judėjimo, siekiančio pasipriešinti Atkūrimui, lyderis. Jo balsas toks švelnus, toks atlaidus, kad nuo to pasijuntu dar blogiau. Kartais norėčiau, kad jis mane tiesiog aprėktų.

– Bet, – tęsia jis, – turi išmokti pažaboti savo Energiją, panele Ferars.

Tyla.

Keli žingsniai pirmyn atgal.

Kaslis uždeda ranką ant krūvelės plytų, kurias turėjau sutru-pinti į miltus. Apsimeta nepastebįs mano paraudusių akių ir po kambarį išmėtytų metalinių vamzdžių. Jo žvilgsnis kruopščiai aplenkia sukruvintas medines lentas, gulinčias šalimais; lūpos nekamantinėja, kodėl taip kietai gniaužiu kumščius ir ar vėl ne-susižeidžiau. Jis pakreipia galvą mano pusėn, bet žvilgsnis sminga į sieną man už nugaros.

– Suprantu, kad sunku, – taria švelniai. – Bet privalai moky-tis, judėti pirmyn. Nuo to priklausys, ar liksi gyva.

Linkteliu, atsišlieju į sieną, į stuburą įsirėžia plytgalis, bet šaltį ir skausmą pasitinku su džiaugsmu. Pritraukiu kelius prie krūti-nės, kulnais įsikertu į kilimėlį. Nedaug trūksta, kad apsipilčiau ašaromis, iš nevilties nors stauk.

– Tiesiog nežinau kaip, – galiausiai atsakau. – Nežinau, nuo ko pradėti. Net nežinau, ką turėčiau daryti. – Įsistebeiliju į lubas ir mirksiu mirksiu mirksiu. Jaučiu, kaip sudrėksta akys. – Neži-nau, kaip pralaužti ledus.

– Tada galvok, kas sieja tuos įvykius, kai pasireiškė tavo ga-lia, – nesutrikęs atsako Kaslis. Jis pakelia nuo grindų metalinį vamzdį, pasukioja rankoje. – Kai išgriovei betoninę sieną Vor-nerio kankinimų kameroje, kai pramušei geležines duris gelbė-dama poną Kentą, kas tada nutiko? Kas tuos du kartus sukėlė tokią neįprastą reakciją? – Jis atsisėda priešais. Pastumia vamzdį man. – Turi perprasti savo gebėjimus, panele Ferars. Susikaupk.

Susikaupk.

Nuo šio žodžio mane persmelkia šleikštulys. Atrodo, visi nori, kad susikaupčiau. Iš pradžių Vornieris, o dabar ir Kaslis.

O man kaip nesiseka, taip nesiseka.

Gilus, liūdnas Kaslio atodūsis grąžina mane į dabartį. Jis pakyla. Pasitaiso tamsiai mėlyną tobulai gulintį švarką ir ant nugaros sublizga sidabru išsiuvinėtas omega simbolis. Susimąstęs ranka persibraukia plaukus; dredai visada tvarkingai surišti į mazgą ant sprando.

– Tu pati sau priešinėsi, –itaria jis, bet be jokio priekaišto. – Galbūt vertėtų pasikviesti ką nors į pagalbą. Galbūt su porininku būtų lengviau suprasti, kas sieja tuos du įvykius.

Mano pečiai iš nuostabos įsitempia.

– Anksčiau sakėte, kad turiu dirbti viena.

Jis įdėmiai pažvelgia į mane. Pasikaso paausį, kitą ranką įsikiša į kišenę.

– Tiesą sakant, nenorėjau, kad dirbtum viena, – atsako. – Tik kad niekas nepasisiūlė į porą.

Nežinau, kodėl man užgniauzia kvapą, kodėl taip stebiuosi. Nieko čia nuostabaus. Ne visi tokie kaip Adamas.

Ne visi šalia manęs saugūs. Jokiam žmogui, išskyrus Adamą ir Vorneri, mano prisilietimas nėra malonus. Bet, nepaisant geriausių Adamo ketinimų, jis su manimi treniruotis negali. Jis užsiėmęs kitais reikalais.

Reikalais, apie kuriuos niekas man nepasakoja.

Tačiau Kaslis žvelgia į mane vylingu žvilgsniu, nuoširdžiu žvilgsniu ir nesupranta, kad nuo tokio paaiškinimo man nė kiek nelengviau. Nes kad ir kaip gerai žinau tiesą, vis tiek skaudu ją išgirsti. Skaudu prisiminti, kad, nepaisant jaukaus burbulo, kuriame gyvenu su Adamu, likęs pasaulis mane vis dar vertina kaip grėsmę. Pabaisą. Išsigimėlę.

Vorneri buvo teisus. Kad ir kur keliausiu, nuo šito nepabėgsiu.

– Ir kas pasikeitė? – klausiu. – Kas dabar siūlosi padėti man treniruotis? – Lukteliu. – Jūs?

Kaslis nusišypso.

Ir nuo tos šypsenos man sprandą užlieja pažeminimo karštis, visas mano išdidumas pakirstas prie šaknų. Iš paskutiniųjų tvar-dausi, kad nepulčiau pro duris.

~~Nenoriu nenoriu nenoriu jūsų gailesčio, norėčiau pasakyti.~~

– Gaila, neturiu laiko, – atsako Kaslis. – Bet Kendžis pagaliau atsilaisvino, truputį pakeitėme jo tvarkaraštį, tad sakė, mielai su tavimi padirbės, – jis akimirką sudvejoja. – Žinoma, jei tik su-tinki.

Kendžis.

Net juokas ima. *Vienintelis* Kendžis pasiryžęs surizikuoti ir ateiti man į pagalbą. Kartą jį netyčia sužeidžiau. Bet nuo tada, kai atvedė mūsų ekspediciją į „Omega“ bazę, mudu beveik nebendra-vome. Jam tai buvo tik užduotis, misija, kurią įvykdęs grįžo į savo įprastą gyvenimą. Pasirodo, čia Kendžis atlieka svarbų vaidmenį. Turi milijoną darbų. Krūvas reikalų. Bazės gyventojai jį, regis, mėgsta, netgi gerbia.

Kažin, ar jiems teko turėti reikalų su įkyruoliu, nepraustabur-niu Kendžiu, kuris išdygo ant Adamo namų slenksčio.

– Žinoma, – atsakau Kasliui ir pirmą kartą nuo tada, kai atė-jo, pasistengiu nutaisyti malonų veidą. – Būtų puiku.

Kaslis atsistoja. Jo akys gyvos, džiugios, nieieškančios prie-kabių.

– Tobula. Pasakysiu, kad susirastų tave per pusryčius. Galėsite kartu pavalgyti ir eiti tiesiai prie reikalo.

– Bet aš dažniausiai...

– Žinau, – pertraukia Kaslis. Šypsančios lūpos dabar suspaus-tos į ploną brūkšnį, kaktoje – nerimo raukšlė. – Mėgsti pusry-čiauti su ponu Kentu. Šitą žinau. Bet labai mažai laiko praleidi su kitais, panele Ferars, ir jeigu ketini pas mus pasilikti, turi

pasistengti mumis pasitikėti. „Omega“ bazės žmonės Kendžiui jaučia prielankumą. Ir jis gali palenkti juos tavo pusėn. Jeigu visi matys jus drauge, mažiau tavęs baiminsis. Lengviau pritapsi.

Karštis nutvilko veidą tarsi apsitaškius įkaitintais riebalais; krūpteliu, sugniaužiu kumščius, nežinau, kur dėti akis, stengiuosi neišsiduoti, kaip sugniaužia paširdžius.

– Jie... jie manęs bijo, – nutęsiu pašnabždomis. – Bet aš... taip stengiuosi niekur nesikišti. Nesipainioti niekam po kojų...

Kaslis sunkiai, pratisai atsidūsta. Nuleidžia akis, vėl pakelia, pasikaso pasmakrę.

– Jie įsibaiminę tik todėl, – galiausiai taria, – kad tavęs nepažįsta. Jei nors truputį pasistengtum, jei parodytum nors menkiausią norą su kuo nors susipažinti... – jis nutyla. Suraukia antakius. – Panele Ferars, tu čia jau dvi savaites ir net su kambariokėmis vos vienu kitu žodeliu persimeti.

– Bet tai ne... man jos labai patinka...

– Ir vis tiek elgiesi taip, tarsi jos būtų tuščia vieta? Neprisėdi prie jų nė valandėlei. Kodėl?

Nes nesu turėjusi draugių. Nes bijau, kad pakaks vieno neteisingo žingsnio, vieno neteisingo žodžio, ir jos ims manęs nekęsti kaip visos kitos mano pažinotos merginos. O man jos labai patinka, ir dėl to, kai neišvengiamai mane atstums, bus dar skaudžiau.

Tyliu.

Kaslis papurto galvą.

– Pirmą dieną, kai čia atsiradai, tau taip puikiai sekėsi. Taip *draugiškai* bendravai su Brendanu. Nesuprantu, kas nutiko, – tęsia Kaslis. – Maniau, lengvai pritapsi.

Brendanas. Liesas vaikinys platinos spalvos plaukais, kurio gyslomis teka elektros srovė. Pamenu jį. Pasirodė esąs labai malonus.

– Brendanas man patinka, – sutrikusi sakau Kasliui. – Ar jis ant manęs pyksta?

– Pyksta? – Kaslis papurto galvą ir nusijuokia balsu. Į mano klausimą neatsako. – Panele Ferars, aš tavęs nesuprantu. Buvau su tavimi kantrus, daviau laiko, bet prisipažinsiu, kad nebeišmanau, ką daryti. Atvykusi elgeisi visiškai kitaip – džiaugeisi būdama su mumis! Bet nepraėjo nė savaitė ir visiškai užsisklendei savyje. Eidama koridoriais net akių nepakeli. Ar pamiršai, ką reiškia kalbėtis? Ką reiškia draugauti?

Taip.

Man pakako 1 dienos, kad įsikurčiau. 1 dienos, kad apsižvalgyčiau. 1 dienos, kad pasidžiaugčiau nauju gyvenimu, ir 1 dienos, kad visi sužinotų, kas aš esu ir ką padariau.

Kaslis nė žodžiu neužsimena apie motinas, kurios, išvydusios mane koridoriuje, patraukia man iš kelio savo vaikus. Jis nekalba apie atšiaurius žvilgsnius ir nedraugiškus žodžius, kuriuos kenčiau čia atvykusi. Jis nutyli apie vaikus, kuriems liepta laikytis atstu, ir saujelę mane įdėmiai stebinčių senukų. Tegaliu įsivaizduoti, ko jie prisiklausė ir kokios istorijos juos pasiekė.

Džuljeta.

Mergina, kuri savo mirtinu prisilietimu iš žmogaus iščiulpia gyvastį ir palieka gulėti suglebusį, paralyžiuotą ir bežadį. Mergina, kuri didesnę gyvenimo dalį praleido ligoninėse ir jaunimo pataisos namuose, atstumta jos pačios tėvų, sutartinai pripažinta pamišėle ir uždaryta beprotnamyje, kurį net žiurkės apeina lanku.

Mergina.

Taip išalkusi galios, kad nužudė vaiką. Nukankino mažylį. Parklupdė suaugusį vyrą. Ir nė neturi padorumo nusižudyti.

Negaliu sakyti, kad tai melas.

Todėl dabar žvelgiant į Kaslį skruostus nudažo raudonis, ant lūpų nutupia neištarti žodžiai, o žvilgsnis užsisiklendžia.

Jis atsidūsta.

Atrodo, tuoj kažką pasakys. Išsižioja prabilti, bet pažvelgęs į mane apsigalvoja. Tik trumpai linkteli, giliai įkvepia ir parodo į savo laikrodį.

– Po trijų valandų gesiname šviesą, – taip taręs apsisuka eiti. Stabteli tarpduryje.

– Panele Ferars, – prabyla tyliai, neatsisukdamas į mane. – Pasirinkai gyventi su mumis, kovoti su mumis ir tapti „Omega“ bazės nare. – Trumpa tyla. – Mums reikalinga tavo pagalba. O laiko lieka vis mažiau.

Išlydžiu jį akimis.

Klausydamasi tolstančių žingsnių atlošiu galvą į sieną. Užsimerkiu. Jo balsas vis dar skamba galvoje, toks ramus ir liūdnas.

Laiko lieka vis mažiau, sakė jis.

Tarsi laikas būtų toks daiktas, kuris gali baigtis. Tarsi kiekvienam gimusiam jo būtų atseikėta po dubenį – suvalgyk per daug ar per greitai, ar prieš šokant į vandenį, ir tas laikas bus prarastas, iššvaistytas, išnaudotas.

Tačiau laikas netelpa į mūsų suvokimo ribas. Jis begalinis, jis egzistuoja nepriklausomai nuo mūsų; ir mes jo negalime nei išiekvoti, nei sustabdyti. Laikas eina net tada, kai mes stovime vietoje.

Kasliui reikėjo sakyti, kad laiko turime per akis. Reikėjo sakyti, kad laiko turime į valias. Tačiau jis sąmoningai pasirinko kitus žodžius turėdamas omeny, kad nuo šiol mūsų laikas *tiksi* kitaip. Jis lekia pirmyn visiškai kita kryptimi, kaktomuša į mūsų laukiančią ateitį ir

tik

tik

tik

tik

tik

tuoj ateis laikas

stoti į karą.